

holdt med § 145, hvorefter der enten altid skal være to Stævningsmænd til Stede ved en Forkyndelse, eller Stævningsmanden, hvis Forkyndelse foregaar ved ham alene, skal kunne tilkalde en anden god Mand. I Lovforslaget foreslaas det, at een Stævningsmand er nok til Foretagelse af Forkyndelse. Denne Regel skal være indført i Norge allerede for 20 Aar siden, og den kendes ogsaa i andre europæiske Lande og anses for at være tilstrækkelig betryggende.

Dernæst foreslaas det i Lovforslagets § 2, at Gebyrerne for Forkyndelse forandres. Grundlaget for disse Gebyrers Beregning findes i Sportelreglementet af 22. Marts 1814 § 146, og de Gebyrer, der der fastsættes, er i København 54 Skilling, i Købstæder 27 Skilling og paa Landet 36 Skilling, dog betales der for Forkyndelse af Stævning til Gældscommissioner kun 8 Skilling; hvor en Stævning i en Købstad og ligeledes i København ved Stævningsmand skal forkyndes langvejs, lægges $\frac{1}{4}$ af det nævnte Gebyr til. I Lovforslaget foreslaas det, at Stævningegebyret er 1 Kr. for hver Forkyndelse, medmindre Sagens Genstand er under 200 Kr., i hvilket Tilfælde Betalingen sættes til 50 Øre. Det er noget højere for smaa Sager og noget mindre for store Sager end nu, men ingen vil dog vel egentlig sige, at 50 Øre er for meget for en Stævningsmand for at besørge Forkyndelsen, han har tidt meget langt at gaa for at fortjene disse 50 Øre. Forholdet vil ogsaa blive noget bedre for Stævningsmændene ifølge Lovforslaget ved, at Gebyret, der efter Sportelreglementet skulde deles mellem de to Stævningsmænd, nu tilfalder den paagældende enkelte Stævningsmand. Dernæst foreslaas det, at Stævningsmændene skal have 50 Øre for hver Forkyndelse i offentlige og beneficerede Sager, hvilket ogsaa gælder Paternitetsager i første Instans angaaende Underholdsbidrag til Børn udenfor Ægteskab. Dette Gebyr udredes efter Reglerne for beneficerede Sager. Det er ganske urimeligt, at Stævningsmændene, som er private Personer, i offentlige Sager skal besørge Forkyndelser uden at faa noget for det.

I § 3 foreslaas det, som er Hovedbestemmelsen i Lovforslaget, nemlig Indførelse af fakultativ Forkyndelse gennem Postvæsenet. Det foreslaas, at Forkyndelser i civile Sager udenfor København med Frederiksberg og Købstæderne skal kunne ske i Stedet for ved Stævningsmændene gennem Postvæsenet. Grunden til denne Forskel mellem de nævnte Steder og det

øvrige Land er, at medens det paa Landet er et stort Besvær at være Stævningsmand, betragtes det i Købstæderne som en Fordel at være det, idet dels Besværet ikke er saa stort, dels Forkyndelserne hyppigere, saa at Fortjenesten bliver tilfredsstillende. Derfor er man bange for at indføre den nye Regel i Købstæderne, og der er det heller ikke saa besværligt for dem, som ønsker Stævninger forkyndt, idet de kan indlevere Stævningerne paa Retskontorerne, hvor Stævningsmændene har deres daglige Gang. Forkyndelsen gennem Postvæsenet foreslaas at skulle foregaa paa den Maade, at det Dokument, der ønskes forkyndt, indleveres paa Retskontoret tilligemed saa mange af vedkommende Part eller hans Sagfører bekræftede Genparter, som svarer til Antallet af de Personer, for hvilke Forkyndelsen skal finde Sted. Originaldokumentet og Genparterne forsynes med Paategning om Indleveringsdagen og Sagens Nummer, og Genpart af det, der ønskes forkyndt, udsendes i anbefalet Brev af det paagældende Kontor til den Person, som skal stævnes. Konvolutten forsynes med en Paategning, hvori der staar „Afliveringsbevis“, og til Konvolutten slutter sig et Afliveringsbevis affattet efter en bestemt Formular, som er fastsat ved Forhandling med Indenrigsministeriet og Postvæsenet, og dette Bevis skal Postbudet udfylde med Angivelse af, til hvem han har afleveret den paagældende Stævning. Dernæst skal den, til hvem Afliveringen finder Sted, opfordres til at medunderskrive Afliveringsbeviset. Hvis den paagældende nægter at underskrive, er Afliveringen dog ikke derfor ugyldig. Hvis Postbudet ikke kan finde nogen at aflevere Brevet til, idet Adressen er ubekendt, eller der ingen antræffes, gaar Stævningen tilbage til vedkommende Kontor, som saa underretter vedkommende Part eller hans Sagfører om det passerede, og saa maa man benytte Stævningsmændene. Dette er ogsaa Grunden til, at man beholder Stævningsmandsinstitutionen, thi skulde man i alle de Tilfælde, et saadant Brev gik forkert, være henvist til Politiet, vilde man paalægge Politiet en langt større Byrde, end det kunde overkomme.

Dernæst bestemmer § 7, at derfor en Forkyndelse gennem Postvæsenet skal erlægges 50 Øre, hvilket er tilstrækkeligt til at betale de med en saadan Forkyndelse forbundne Omstninger, og der bliver Loven i Købet en lille Smule tilbage, som Retskontoret kan beholde for sin Ulejlighed.